

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci navrhovateľky **A. R.**, bytom v S., proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o vdovský dôchodok, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2008, č.k. 7 Sd 53/2006-49, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2008, č.k. 7 Sd 53/2006-49, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. októbra 2008, č.k. 7 Sd 53/2006-49, potvrdil rozhodnutie odporkyne z 2. októbra 2006 číslo X., ktorým podľa § 37 ods. 6 zákona č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších zákonov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zamietla žiadosť navrhovateľky o vdovský dôchodok, lebo navrhovateľka s manželom nežila dlhší čas pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti, jej manželstvo prestalo plniť spoločenskú funkciu a nemala voči manželovi nárok na výživné. Aj s poukazom na právoplatné uznesenie Mestského súdu v Bratislave, č.k. 4 C 16/1979 z 28. septembra 1979, nová žiadosť navrhovateľky o vdovský dôchodok nemohla byť úspešná. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že odporkyňa správne postupovala, keď zamietla žiadosť navrhovateľky o vdovský dôchodok.

Manželstvo navrhovateľky s nebohým G. R. neplnilo svoj spoločenský účel, spočívajúci vo funkcii biologickej, výchovnej, hospodárskej a vo funkcii vzájomnej pomoci, lebo manželia nežili v spoločnej domácnosti, nehospodárili spolu a neposkytovali si vzájomnú pomoc a nevytvorili tak harmonické, pevné a trvalé životné spoločenstvo.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie navrhovateľka a žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250s v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Podľa § 259 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

Podľa § 37 ods. 6 zákona č. 121/1975 Zb o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) vdove, ktorá nežila s manželom dlhší čas pred jeho smrťou v spoločnej domácnosti a ktorej manželstvo prestalo plniť svoju spoločenskú funkciu, patrí vdovský dôchodok, len pokiaľ vdova mala v čase smrti manžela voči nemu nárok na výživné.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že pre priznanie vdovského dôchodku podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003 bolo potrebné skúmať, či navrhovateľka splnila podmienky nároku na vdovský dôchodok podľa právnych predpisov, účinných v čase smrti navrhovateľkinho manžela.

Jej nárok na vdovský dôchodok bolo preto treba posúdiť podľa § 37 ods. 6 zákona o sociálnom zabezpečení. Povinnosťou odporkyne bolo preto skúmať aj otázku, či v čase jeho smrti, manžela, mala navrhovateľka nárok na výživné manželky.

Z dávkových spisov však súd zistil, že v čase smrti nebohého manžela navrhovateľky takúto vyživovaciu povinnosť nemal.

Odvolací súd považoval za vecne správne závery rozsudku krajského súdu, ktorý nepovažoval za pravdivé tvrdenia navrhovateľky, že žila s manželom v spoločnej domácnosti v čase jeho smrti a že jej manželstvo neprestalo plniť svoju spoločenskú funkciu.

Obsahom oboznámeného spisu Mestského súdu v Bratislave, č.k. 4 C 16/1979, bolo preukázané, že navrhovateľka nežila s manželom v spoločnej domácnosti asi od roku 1975 alebo 1976, kedy sa odsťahovala do Bratislavy, kde najprv bývala u svojej sestry O. P. a potom na rôznych adresách. Navrhovateľka pracovala v Bratislava, mala svoj vlastný dostatočný mesačný príjem a nemala voči manželovi nárok na výživné.

Tvrdenie navrhovateľky, že nie sú pravdivé skutočnosti, uvedené v oboznámenom spise Mestského súdu v Bratislave, č.k. 4 C 16/1979 z 28. septembra 1979, považoval aj odvolací súd za účelové a nevierohodné, vzhľadom na obsah uvedených spisov. Rovnako nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľky, že nikdy nebývala v Bratislave a s manželom žila v spoločnej domácnosti až do jeho smrti.

Ani z dokladov, ktoré navrhovateľka pripojila k odvolaniu nevyplýva, že by navrhovateľka žila s manželom v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti.

Pravdivosť tvrdenia spol. S. G., s r.o., správcu domu č. .X. na K. ul. v S. o bývaní, ktoré malo preukázať, že navrhovateľka bývala s neb. manželom od 16. apríla 1974 do 2001 na adrese J. ul. č. X. v S. spochybnil obsah potvrdenia Mestského úradu v S. o pobyte.

Práve z potvrdenia Mestského úradu v S. vyplýva, že navrhovateľka bola od 22. augusta 1969 prihlásená na trvalý pobyt v S. G. ul. (teraz L.) č. .X. a z tohto miesta svojho trvalého pobytu sa odhlásila 25. septembra 1974. Na uvedenú adresu sa prihlásila znova až 19. septembra 1979, teda po smrti jej manžela, ktorý zomrel 16. októbra 1978 a v čase od 14. apríla 1975 do dňa svojej smrti žil na adrese v S. ul. X , na ktorej bol prihlásený.

Potvrdenie Mestského národného výboru v S. z 26. júna 1979 teda tiež svedčí o skutočnosti, že navrhovateľka sa niekoľko rokov pred smrťou manžela od neho odsťahovala do B., kde žila ako druh a družka s Ľ. V..

Skutočnosť, že sa od manžela odsťahovala k druhovi z dôvodu, že s manželom nežili spolu dobre, lebo veľa pil, bítaval ju a často aj s deťmi musela z domu utekať, ale napriek tomu sa vždy k nemu vrátila, žili spolu, trápila sa s ním, až pokiaľ neumrel a starala sa oňho ešte aj po smrti, nemá vplyv na záver, že nebola odkázaná na výživné od manžela a že jej manžel nemal povinnosť výživné jej poskytovať.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav, vysporiadal sa so všetkými právne významnými námietkami navrhovateľky a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, pričom odôvodnenie rozsudku má podklad v skutkových zisteniach.

Skutočnosti, ktorými navrhovateľka v odvolaní spochybňuje vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, neboli v odvolacom konaní zistené a boli rovnaké, ako jej námietky v konaní na súde prvého stupňa, s obsahom ktorých sa krajský súd dostatočne vysporiadal.

Pre úplnosť treba uviesť, že uznesenie Mestského súdu v Bratislave z 28. septembra 1979, č.k. 4 C 16/1979, neznamenalo v súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci, lebo jeho predmetom bolo rozhodnutie právneho predchodcu odporkyne z 20. decembra 1978 číslo X.. Toto rozhodnutie nebránilo ani novému rozhodnutiu o žiadosti navrhovateľky o vdovský dôchodok, preskúmanému v tomto konaní, lebo odporkyňa rozhodnutím z 2. októbra 2006 číslo X. musela znovu rozhodnúť o nároku na dávku, na základe novej žiadosti navrhovateľky a v novej právnej situácii.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľky nepovažoval za dôvodné a rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľka v odvolacom konaní nebola úspešná a odporkyňi žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2009

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová